

L'alcalde, Jordi Pousa, amb Xavier Badia i Lluís Maria Xirinacs al final de l'acte que es va fer divendres passat a la sala municipal

La memòria viva de l'Ametlla

S'estrena un documental centrat en els anys de la II República i la guerra

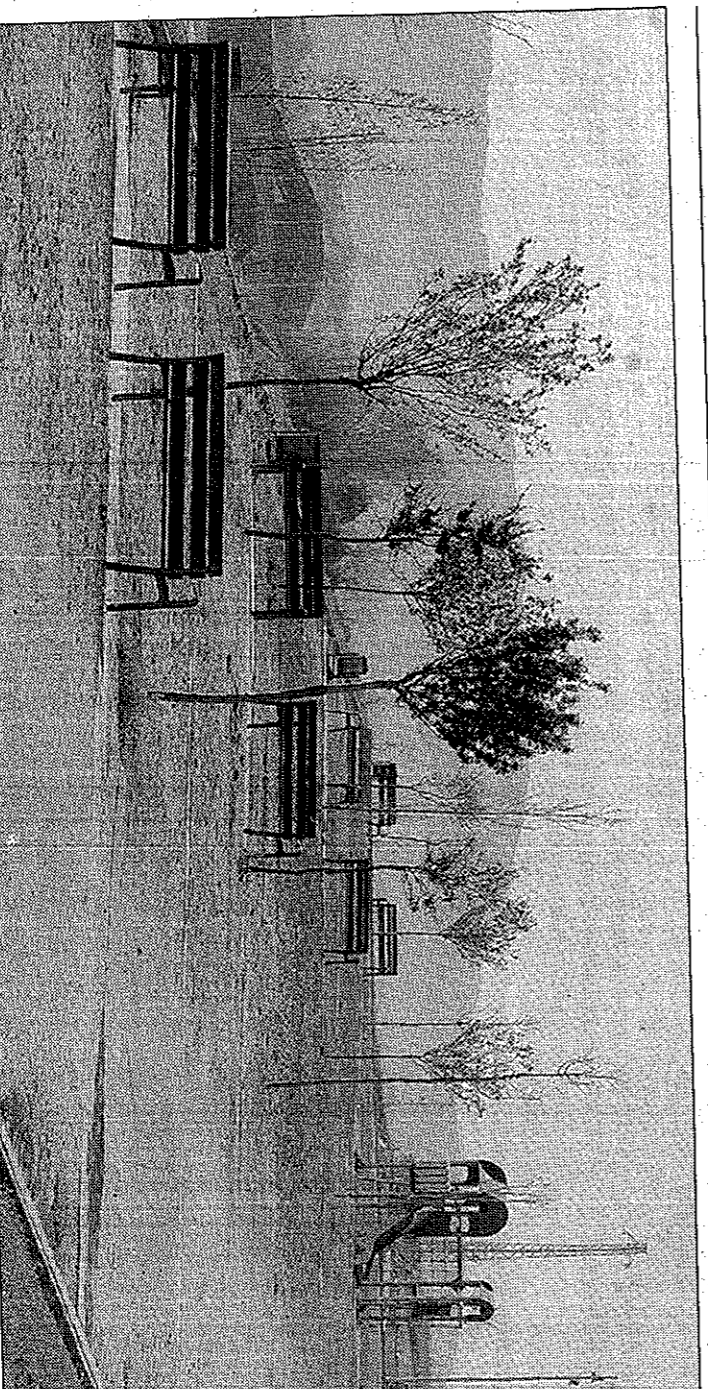
L'Ametlla del Vallès

EL 9 NOU
Més de 300 persones van poder descobrir -i en molts casos revivire- com van ser els anys de la II República, la guerra civil i el franquisme a l'Ametlla. Va ser divendres passat al vespre a través del documental *L'Ametlla: un poble tranquil*, elaborat a partir del testimoni d'una cinquantena de veïns del poble, que van viure en primera persona aquests anys, i de la primera persona recuperada durant dos anys de recerca. Aquest audiodivísal tancava la trilogia formada per dos documentals: un dedicat a la transició de poble de pagès a poble residencial i l'altre a les festes i tra-

dicions del municipi.

A partir dels testimonis en primera persona, el documental repassa alguns dels fets més significatius d'aquest anys: les intervencions de l'alcalde Joan Plumé per evitar que membres del comitè executessin veïns del poble durant la guerra, la transformació de l'església en la seu del sindicat per evitar que es cremés, la creació d'un mercat setmanal on els pagesos poguessin vendre els seus productes o la nombrosa presència de famílies que es van refugiar al poble durant els anys de la guerra. També es va recordar el pas de les tropes republicanes en la retirada davant de l'avanç del franquisme. Aquest fet va acabar

amb l'execució prop de Puiggraciós de Joaquim Sindreu i Galo Mussons, que s'havien avançat per formar part de l'Ajuntament amb l'entrada dels nacionals. Amb l'arribada del franquisme, també es va recordar l'empressonament de Plumé i d'altres membres de l'Ajuntament durant la guerra a partir del testimoni, entre d'altres, de tres dels seus fills: Ciril, Rita i Francesc. L'alcalde de l'Ametlla, Jordi Pousa, va destacar la necessitat de preservar la memòria històrica i va afirmar que l'Ajuntament seguirà treballant amb aquest objectiu. A l'acte, també hi van assistir l'exsenador Lluís Maria Xirinacs i el director de l'oficina per la pau del govern, Xavier Badia.

RAMON FERRANDIS

Les Franquesses obre un nou parc de set hectàrees a Bellavista

EL 9 NOU
L'Ajuntament de les Franquesses ja ha acabat els treballs per urbanitzar tot el parc del Mirador, que està situat a la part alta del barri Bellavista i té un total de set hectàrees. El parc té zones de jocs infantils i també espais per pas-

sejar i passar-hi l'estona. Tot el recinte està condicionat amb rampes per facilitar l'accés a les persones amb mobilitat reduïda i hi ha bancs, papereres i fonts. El perímetre de tot el parc està protegit amb tanques. El nou parc és fruit de la urbanització de tot aquest sector, que ha permès millorar la mobilitat a Bellavista obrint un accés a la carretera de Cardedeu, on també es construirà el primer hotel del municipi. Aquest equipament se situarà a prop de la carretera de Cardedeu i del Ramassar.

Divendres, 23 de març de 2007

Qui vol una casa fosca?

Carme Badia
Periodista

Teu vist mai el color que té la foscor il·luminada amb una flama?", diu el japonès Junichirō Tanizaki en el petit assaig *Elogi de l'ombra*, escrit el 1933 i traduït ara per Albert Nolla (Angle Editorial, 2006). Preguntar pel color de la foscor sembla la pregunta d'un pintor, però Tanizaki és escriptor. L'escriu sobre el que el preocupa: l'estètica tradicional japonesa i la influència dels costums occidentals.

Tanizaki es plany que el Japó perdi el gust pels interiors ombri-vols, per la llum somorta que traspua de les cortines de paper, pel joc de penombres al dedins de les cases. Massa claror fa malbé la mentalitat oriental. El japonès, que abandona primer l'espelma, després la llantia i el llum de gas, i que finalment s'instal·la llum elèctrica a casa, és un japonès que renuncia al món mil·lenari de les ombres i a la pròpia cultura. Així ho diu Tanizaki: "Els orientals busquem la satisfacció en l'entorn en què ens trobem i ens conformem amb les coses tal com són; per tant, la foscor no ens molesta i l'acceptem com una cosa inevitable: si la llum és pobre, doncs és pobre; i encara més, ens hi submergim i hi trobem una bellesa que ens és pròpia."

Nosaltres no som a Orient, i en canvi les nostres cases pairals, a pagès o a poble, gruixudes, fresques i obscures, són un altre elogi de l'ombra. Però també les hem buidat

Les cases pairals, gruixudes, fresques i obscures, són un elogi de l'ombra

de foscor. Restaurar una casa per fer-la "habitabile" sovint vol dir esbataran-la, obrir-la als raigs del sol com es fa en les construccions modernes. Però, ¿des de quan tenim aquesta dèria? ¿Des de quan tothom vol, no finestres, sinó finestres que mirin a migdia? ¿Des de quan dels terrats en diem solàriums? ¿Des de quan ocupem les golfes, que abans feien de matafred i matacalor, i obrim finestres a la teulada?

Doncs des de no fa gaire. Ho penso rellegint un llibret de l'escriptor de Taradell Antoni Pladevall i Arumí, *Quadern de Can Garbells* (Galerada, 2002). La història comença amb una dona filla de pagès que "corre i corre pel pis darrere el sol amb l'escombra de brucs", perquè no s'ha acostumat que a dintre casa li entri el sol, que el "tem més que la pedra seca". Ara és al revés: temem l'ombra i diem que ens entristeix.